

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
กับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
Relationship between English writing ability and vocabulary
knowledge of students in an Islamic religious school

สุริยา หว่าหล้า¹

Suriya Walam

นิสากร จารุมณี²

Nisakorn Charumanee

Abstract

The purpose of this study was to investigate levels of English writing ability, vocabulary knowledge, and the relationship between those factors of 40 Mathayomsuksa 6 students. The instruments used were a writing ability test and vocabulary level tests. The obtained data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, and Pearson's correlation coefficient. It was found that an overall score of students' English writing ability was at a fair level (64.91%). In addition, results from the vocabulary level tests revealed that the average score of 1000-word level was the highest (92.73%) whereas the 2000-word and 3000-word levels were considerably low (44.56% and 36.76% respectively). Regarding the relationships, there were statistically high correlations between the 2000-

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต หาดใหญ่

M. A. student, Teaching English as an International language, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

²รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ Associate Professor, Ph.D., Department of Languages and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

word and 3000-word levels and the students' writing abilities ($r = .761^{**}$ and $.780^{**}$ respectively) but a weak correlation at the 1000-word level ($r = .308^*$). The findings indicated that vocabulary knowledge is a crucial supporting factor in relation to success in English writing development; however, the subjects of this study had a low vocabulary level which made them unable to produce good quality writing.

Keywords: Islamic religious school students, English writing ability, vocabulary knowledge, vocabulary level

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับความสามารถในการเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนอยู่ในระดับพอใช้ (64.91%) นอกจากนี้ผลการทดสอบระดับคำศัพท์ พบว่า นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ มากที่สุด (92.73%) แต่มีความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ น้อยมาก (44.56% และ 36.76% ตามลำดับ) ในแง่ความสัมพันธ์พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับสูง ($r = .761^{**}$ และ $.780^{**}$ ตามลำดับ) ในขณะที่ความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนในระดับต่ำ ($r = .308^*$) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ระดับความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิด

ความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ แต่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ คำศัพท์ในระดับต่ำ จึงไม่สามารถผลิตงานเขียนในระดับดีได้

คำสำคัญ: นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านคำศัพท์ ระดับคำศัพท์

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือและสื่อกลางที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระดับนานาชาติ ทุกๆ ประเทศในโลกต่างให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถแข่งขันกับนานาชาติ ประเทศได้ สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่คนไทยให้ความสำคัญและพยายามที่จะพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะสามารถใช้ในการติดต่อสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ ตลอดจนสามารถแข่งขันทางการค้ากับประเทศอื่นๆ ในโลก รวมทั้งประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะเปิดการค้าอย่างเสรีอย่างเป็นทางการในปี 2558 ถึงแม้ว่าประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ โดยจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) แต่จากรายงานสรุปผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (O-NET) (สทศ.) ประจำปี 2554 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลับปรากฏว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีค่าเฉลี่ยระดับคะแนนต่ำสุดจากรายวิชาที่สอบทั้งหมด คือ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 21.80 % เท่านั้นและเมื่อพิจารณาผลการสอบเฉพาะสาระภาษาเพื่อการสื่อสารของรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งรวมตัวชี้วัดที่ 1.3 คือ ผู้เรียนสามารถนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 26.79% ซึ่งนับว่าอยู่ในระดับต่ำมากเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาเรื่องความสามารถด้านภาษาอังกฤษและจำเป็นต้องพัฒนาทักษะอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะด้านการพูดและการเขียน

การเขียนถือเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญเพราะเป็นทักษะที่ใช้เพื่อการสื่อสาร เพื่อแสดงจุดมุ่งหมาย หรือเจตนาารมณ์ของผู้เขียนด้วยตัวอักษร และเป็นเครื่องมือที่แสดงให้เห็น

เห็นถึงพัฒนาการทางความคิดที่ซับซ้อน ดังที่ Vygotsky (1978) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนการเขียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนและระดับของผู้เรียนนั้นสามารถส่งเสริมพัฒนาการทางความคิดที่ซับซ้อนได้ แต่ในขณะเดียวกัน ส่วนมากแล้วทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมักถูกจัดเป็นอันดับสุดท้ายหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด และอ่านแล้ว ซึ่ง Heaton (1997) ได้แสดงความคิดเพิ่มเติมถึงเหตุผลที่ทักษะการเขียนได้รับการสอนหลังจากทักษะอื่นๆ ว่าอาจเป็นเพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุดสำหรับผู้เรียน

เนื่องจากทักษะการเขียนจัดเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนดังกล่าวแล้ว ผลการวิจัยในอดีตแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีปัญหาในเรื่องทักษะดังกล่าว ดังผลการวิจัยของ สุดศิริ ศิริคุณ (2543) และฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) ที่ได้พบว่า ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ คือ การใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียน การเรียบเรียงความคิดให้เป็นข้อความที่สื่อความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการใช้คำศัพท์หรือความรู้ด้านคำศัพท์เป็นหนึ่งในปัจจัยหลักที่มีผลต่อความสามารถของผู้เรียนในเรื่องการเขียน

ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้เรื่องคำศัพท์พอสมควร ดังที่ Krashen & Terrel (1983) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจะต้องรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการใช้ภาษานั้นๆ ทั้งในการเรียนและการติดต่อสื่อสาร สอดคล้องกับข้อคิดเห็นของบุญยาพร สุวันโนและคณะ (2547) ที่ได้รับว่าในการเรียนภาษาทุกภาษาความรู้เรื่องคำศัพท์เป็นเรื่องสำคัญที่สุดเพราะคำศัพท์สามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารโดยการเขียน ซึ่งสะท้อนได้จากผลการวิจัยของ Putra (2009) ที่ได้พบว่า ความรู้ระดับคำศัพท์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเขียน และส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียน ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์จะส่งผลให้ผู้เรียนมีปัญหาในการสื่อสารและการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ดังที่ Thorn bury (2002) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้เรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนอาจจะสื่อสารได้บางส่วน แต่ถ้า

ผู้เรียนไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ผู้เรียนจะไม่สามารถสื่อสารได้เลย ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าความรู้ด้านคำศัพท์เป็นทั้งเครื่องมือพื้นฐานและเครื่องมือจำเป็นที่ส่งผลให้การเขียนของนักเรียนในทุกๆ ระดับการศึกษามีประสิทธิภาพ

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภोजะนะ จังหวัดสงขลา ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนานักเรียนด้านการเรียนกลุ่มสาระต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โดยผู้บริหารและครูผู้สอนได้มุ่งจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษาซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และครอบคลุมทั้ง 4 สาระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาระที่ 1 คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมุ่งให้นักเรียนได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการเรียนภาษาได้ด้วยตนเองและมีคุณภาพตามที่หลักสูตรกำหนด แต่ผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ปี 2554 พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 24.78% ซึ่งหมายความว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทุกๆ ทักษะในระดับต่ำ

ผลจากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมา รวมไปถึงความสำคัญของความรู้ด้านคำศัพท์และการเขียน แสดงให้เห็นว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ส่งผลต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นผลมาจากปัจจัยเรื่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ งานวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการเขียนของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางพัฒนาวงศัพท์และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

คำถามในการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามอยู่ในระดับใด
2. ความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามอยู่ในระดับ
3. ไດ ความรู้ด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการเขียนหรือไม่

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คนซึ่งกำลังศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ อำเภोजะนะ จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556
2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเขียนโดยผู้วิจัยประเมินจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญของการเขียน ได้แก่ ความสมบูรณ์ของเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด และการใช้ภาษาซึ่งครอบคลุมเรื่อง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน
3. ความรู้ด้านคำศัพท์ หมายถึง การรู้ความหมายของคำศัพท์ในระดับ 1000 คำ 2000 คำ และระดับ 3000 คำ ซึ่งระดับคำศัพท์ดังกล่าวได้ปรับมาจากรายการทดสอบระดับความรู้คำศัพท์ของ Nation (2008)

ขอบเขตและข้อจำกัดของงานวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษระดับคำศัพท์ และความสัมพันธ์ระหว่างสองปัจจัยดังกล่าว โดยกำหนดขอบเขตวิจัยศึกษาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภोजะนะ จังหวัดสงขลา เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย (purposive sampling) นักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีจำนวน 40 คน และกำลังศึกษารายวิชา ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ.33301) ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ดังนั้นผลการวิจัยที่ได้อาจไม่สามารถนำไปใช้กับผู้อื่นในโรงเรียนสามัญทั่วไป แต่ใช้เทียบเคียงกับนักเรียนที่มีคุณลักษณะคล้ายกันที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่อยู่ต่างอำเภอและต่างจังหวัดได้

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ หัวข้อ My Daily Routine กำหนดความยาวประมาณ 100-120 คำ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงทฤษฎี (construct validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ

2. แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ของ Nation (2008) ระดับ 1000 คำ 2000 คำ และ 3000 คำ แต่ละระดับวัดคำศัพท์ 30 ข้อ รวมทั้งหมด 90 ข้อ ในแต่ละข้อจะมีคำศัพท์ 6 คำ โดยที่นักเรียนต้องเลือกคำศัพท์ให้ตรงกับความหมายของคำศัพท์ ดังตัวอย่างข้างล่าง

1. business
2. clock _6_ ผึ้งห้อง
3. horse _3_ ม้า
4. pencil _4_ ดินสอ
5. shoe
6. wall

การเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ที่ 1 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภายในเวลา 60 นาที เมื่อนักเรียนทำแบบทดสอบเสร็จ ผู้วิจัยรวบรวมแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนทั้งหมดให้กับผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อทำการตรวจและประเมินแบบทดสอบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยเกณฑ์การตรวจงานเขียนมีดังนี้

1. ความสมบูรณ์ของเนื้อหา 20 คะแนน (ความชัดเจน เข้าใจง่าย สอดคล้องกับข้อเรื่อง และสมเหตุสมผล)
2. การเรียบเรียงความคิด 20 คะแนน (ความต่อเนื่องและความสัมพันธ์ของเนื้อหา)
3. คำศัพท์ 20 คะแนน (การสะกดคำ ความเหมาะสมกับบริบท ความกว้างของวงศัพท์)

4. ไวยากรณ์ 20 คะแนน (ไวยากรณ์ในการเขียนเชิง Narrative)

5. เครื่องหมายวรรคตอน 20 คะแนน (เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ อักษรพิมพ์ใหญ่)

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจทั้ง 2 ท่าน (Inter rater-reliability) มีค่าเท่ากับ 0.865 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง

สัปดาห์ที่ 2 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิมทำแบบทดสอบวัดระดับคำศัพท์ ภายในเวลา 60 นาที เพื่อเทียบเคียงความสัมพันธ์กับระดับความสามารถด้านการเขียนเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบการเขียนเรียงความและแบบทดสอบวัดความรู้ระดับคำศัพท์โดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (mean) ร้อยละ (percentage) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) เพื่อคำนวณหาผลคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนและระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน และคำนวณค่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

ผู้วิจัยแปลผลงานเขียนโดยใช้เกณฑ์ดังนี้

น้อยกว่า 50 หมายถึง อ่อนมาก

50 – 59 หมายถึง อ่อน

60 – 69 หมายถึง พอใช้

70- 79 หมายถึง ปานกลาง

80 – ขึ้นไป หมายถึง ดี

ผลการวิจัย

1. ระดับความสามารถด้านการเขียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใช้ (64.91%) ดังที่แสดงในตาราง 1 เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า ความสมบูรณ์ของเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนอยู่ในระดับพอใช้ (68.1%, 67.15%, และ 73.9% ตามลำดับ) แต่เมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์พบว่า อยู่ในระดับอ่อน (59.9% และ 55.55% ตามลำดับ) ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความสามารถในระดับพอใช้ในการผลิตงานเขียนที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับข้อเรื่อง มีความต่อเนื่องในการเรียบเรียงประเด็น และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อย่างไรก็ตามนักเรียนมีปัญหในการสะกดคำ การใช้คำที่สอดคล้องกับบริบท และการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ส่งผลให้ได้คะแนนน้อยในประเด็นดังกล่าว

ตาราง 1 คะแนนความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน (N = 40)

องค์ประกอบงานเขียน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	%
ความสมบูรณ์ของเนื้อหา	20	13.62	3.51	68.1
การเรียบเรียงความคิด	20	13.43	3.59	67.15
คำศัพท์	20	11.98	3.34	59.9
ไวยากรณ์	20	11.11	3.61	55.55
เครื่องหมายวรรคตอน	20	14.78	3.82	73.9
รวม	100	64.91	15.32	64.91

2. ระดับความรู้ด้านคำศัพท์

ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบระดับคำศัพท์พบว่า โดยภาพรวมคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ทั้ง 3 ระดับของนักเรียนอยู่ที่ระดับร้อยละ 58.01 เท่านั้น โดยมีคะแนนส่วนใหญ่อยู่ที่ระดับ 1000 คำ (92.73%) ส่วนคำศัพท์ในระดับ 2000 คำและระดับ 3000 คำ

พบว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าครึ่ง กล่าวคือ ร้อยละ 44.56 และ ร้อยละ 36.76 ตามลำดับ แสดงว่าพื้นฐานคำศัพท์ของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาต่อยอดทักษะตาราง 2 แสดงผลดังกล่าว

ตาราง 2 คะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน

ระดับคำศัพท์	จำนวนข้อ	$\bar{X}$	S.D.	%
1000 คำ	30	27.82	2.490	92.73
2000 คำ	30	13.37	3.780	44.56
3000 คำ	30	11.03	3.475	36.76
รวม	90	52.22	9.745	58.01

3. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านการเขียนกับระดับความรู้ด้านคำศัพท์ ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนด้านคำศัพท์ ด้านความสมบูรณ์ของเนื้อหาและด้านการเรียบเรียงความคิดมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับคำศัพท์ระดับ 1000 คำ แม้ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .323^*$, $.313^*$ และ $.273^*$ ตามลำดับ) ซึ่งทำให้กล่าวได้ว่า ความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำไม่ได้ช่วยให้นักเรียนพัฒนางานเขียนมากนัก ส่วนความสามารถด้านไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับคำศัพท์ระดับ 1000 คำแต่อย่างใด

สำหรับความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงกับความสามารถในการเขียนด้านการเรียบเรียงความคิดและความสมบูรณ์ของเนื้อหา ($r = .784^{**}$ และ $.741^{**}$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ในระดับปานกลาง ($r = .645^{**}$ และ $.606^{**}$ ตามลำดับ) ต่างจากด้านเครื่องหมายวรรคตอนซึ่งพบความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = .496^{**}$) สามารถสรุปได้ว่าความรู้คำศัพท์ในระดับคำศัพท์ 2000 คำ มีความสัมพันธ์หรือส่งผลอย่างมากต่อความสามารถในการเขียนในองค์ประกอบส่วนใหญ่

ในระดับ 3000 คำ ผลปรากฏว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเขียนด้านการเรียบเรียงความคิดและความสมบูรณ์ของเนื้อหาในระดับสูงเช่นเดียวกัน ($r = .756^{**}$ และ $.717^{**}$ ตามลำดับ) และสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอนในระดับปานกลาง ($r = .645^{**}$, $.630^{**}$ และ $.598^{**}$ ตามลำดับ) ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าความรู้คำศัพท์ในระดับ 3000 คำ เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมความสามารถหรือความสำเร็จในการเขียนของนักเรียนในทุกๆ องค์ประกอบ กล่าวคือนักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้อย่างถูกต้องและสามารถสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนกับความรู้ด้านคำศัพท์

องค์ประกอบด้านการเขียน	ความรู้ระดับคำศัพท์		
	1000 คำ	2000 คำ	3000 คำ
ความสมบูรณ์ของเนื้อหา	.313*	.741**	.717**
การเรียบเรียงความคิด	.273*	.784**	.756**
คำศัพท์	.323*	.645**	.645**
ไวยากรณ์	.213	.606**	.630**
เครื่องหมายวรรคตอน	.208	.496**	.598**
รวม	.308*	.761**	.780**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใช้ (64.91%) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการคิดเนื้อหา การลำดับความคิด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อย่างไรก็ตาม นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำศัพท์

เพื่อเขียนบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตัวเอง อีกทั้งยังมีปัญหาในการเขียน ประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่า (narrative) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดศิริ ศิริคุณ (2543) และฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) ที่ได้พบว่า ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ คือ การใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียน การเรียบเรียงความคิดให้เป็นข้อความที่สื่อความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการใช้ คำศัพท์หรือความรู้ด้านคำศัพท์

นอกจากนี้ จากการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (58.01%) และเมื่อ พิจารณาแยกตามระดับคำศัพท์ พบว่านักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 1000 คำ สูงที่สุด (92.73%) รองลงมาคือ ระดับ 2000 คำ (44.56%) และระดับ 3000 คำ (36.76%) ตามลำดับ ทั้งนี้ผลของการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนที่ระดับ 1000 และระดับ 2000 คำ สอดคล้องกับความคิดของ Nation (2008) ที่กล่าวไว้ว่า คำศัพท์ส่วนใหญ่ที่ผู้เรียนได้เรียนใน หนังสือเรียนเป็นคำศัพท์ในระดับ 1000 คำและ 2000 คำ นักเรียนจึงได้เรียนและพบบ่อยเมื่อ เรียนวิชาภาษาอังกฤษในห้องเรียน หรือแม้แต่ในบทความอื่นๆ ที่นักเรียนได้พบนอกห้องเรียน และนอกจากนี้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ และระดับ 2000 คำ เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่สุดและ นักเรียนใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง ซึ่งทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยและสามารถจดจำ คำศัพท์ได้ ส่วนความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 3000 คำ ซึ่งนักเรียนทำแบบทดสอบได้คะแนนเฉลี่ย น้อยที่สุด อาจเนื่องมาจากว่าคำศัพท์ระดับ 3000 คำ เป็นคำศัพท์ที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์ เชิงวิชาการมากขึ้น ซึ่งนักเรียนระดับดังกล่าวอาจได้เรียนในตำราเรียนไม่มากนัก และมีความถี่ ในการใช้น้อยกว่า ทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ จึงเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนมีความรู้ ด้านคำศัพท์ระดับนี้น้อยกว่าระดับอื่น นอกจากนี้ผลของความรู้ระดับคำศัพท์ของนักเรียนยัง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Pourshahian (2012) ที่ได้ทำการสำรวจระดับคำศัพท์ของ นักศึกษามหาวิทยาลัย Eastern Mediterranean จำนวน 125 คน ผลการสำรวจพบว่า ระดับคำศัพท์ของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

จากผลการศึกษาของงานวิจัยนี้ อาจกล่าวได้ว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่าของนักเรียนยังอยู่ในระดับพอใช้ อาจมีสาเหตุมาจากการที่ความรู้ระดับคำศัพท์ของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะระดับคำศัพท์ 2000 คำและ 3000 คำ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการเขียนของนักเรียน พบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนสัมพันธ์กับความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำและ 3000 คำ ในระดับสูง ซึ่งเป็นไปได้ว่า การที่นักเรียนมีความรู้ระดับคำศัพท์ทั้ง 2 ระดับในระดับน้อย ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการผลิตงานเขียนของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของคำศัพท์และการเลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะกับบริบท รวมทั้งองค์ประกอบอื่นๆ ถึงแม้ว่าจะเป็นงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันก็ตาม ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับความคิดของ Nation (2001) ที่ว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 2000 คำ เพียงพอแล้วสำหรับกิจกรรมการพูดและเขียนของผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ และยังสอดคล้องกับความคิดของ Nation (2008) ที่ว่าผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ระดับคำศัพท์ 3000 คำ ในการพัฒนางานเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าความรู้ด้านคำศัพท์ระดับดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่าของนักเรียนในทุกๆ องค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Putra (2009) ที่ได้พบว่า ความรู้ระดับคำศัพท์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเขียน และส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียน เชื่อมโยงกับความคิดของ Krashen & Terrel (1983) ที่สนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งระบุไว้ว่า ความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญเมื่อสื่อสารโดยใช้ทักษะการพูดและการเขียน

ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1. เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ในระดับต่ำ ส่งผลต่อคุณภาพงานเขียน ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนวงศัพท์ และยกระดับความรู้วงศัพท์โดยวิธีการดังนี้

1.1 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์และจดจำคำศัพท์ได้ง่าย เช่น สอนคำศัพท์ผ่านบทเรียนออนไลน์หรือเกมส์ต่างๆ เป็นต้น

1.2 ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์บ่อยๆ และให้โอกาสกับผู้เรียนได้ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ไม่ว่าจะเป็นในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนเพื่อให้ นักเรียนได้ใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ตนเองชอบและถนัดเพื่อยกระดับความรู้ด้านคำศัพท์

2. งานวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่า ความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำและ 3000 คำ มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาองค์ประกอบด้านต่างๆในการเขียน ดังนั้นในการสอนทักษะการเขียนจึงจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเขียน

3. กลุ่มตัวอย่างในวิจัยนี้ เป็นนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามซึ่งอาจเทียบเคียงได้กับนักเรียนโรงเรียนอื่นๆที่มีอัตลักษณ์เดียวกัน ผลการวิจัยนี้อาจสะท้อนสภาพปัจจุบันของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว และอาจต้องมีการพัฒนาในลักษณะเดียวกัน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551: สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- ฐิติรัตน์ สุวรรณสม. (2544). *การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนเรียงความของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนครสวรรค์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- บุญยาพร สุวันโน, ปราณอม ศรีวรรณ, พาณี พรหมชาติ, ภิรพันธ์ เดชะวงษ์, อุดมลักษณ์ เดชะวงษ์, และเกรียงศักดิ์ สยะนานนท์. (2547). *การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา สำนักงานเขต*

พื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.

สุดศิริ ศิริคุณ. (2543). *การใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยโปรแกรม CIRC เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร-มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

Heaton, J.B. (1997). *Writing English language test*. London: London Group.

Krashen, S.D., & Terrel, T. D. (1983). *The natural approach: language acquisition in the classroom*. Oxford: Pergamon Press.

Nation, P. (2001). *Learning vocabulary in another language*. Cambridge: Cambridge University Press.

Nation, P. (2008). *Teaching vocabulary: strategies and techniques*. Cambridge: Cambridge University Press.

Pourshahian, B. (2012). *English language teaching: Vocabulary learning strategies and vocabulary size of ELT students at EMU in Northern Cyprus*. Doi: 10.5539/elt.v5n4p138.

Putra, Y. (2009). *The relationship between vocabulary size and writing ability of the English language laboratory students at Universitas Perlita Harapan*. Bachelor's thesis, Universitas Perlita Harapan, Karawaci, Indonesia.

Thornbury, S. (2002). *How to teach vocabulary*. Essex: Longman.3.

Vygotsky, L. (1978). *Thought and language*. Edited and translated by Eugenia Hanfmann and Gertrude Vankar. Massachusetts: The M.I.T Press.

Translated from Thai

References

- Ministry of Education. (2011). *the Basic Education Core Curriculum, B.E. 2551: Learning Area of Foreign Languages*. Bangkok: The Agricultural Co-operative Federation of Thailand, Limited Printing House. [in Thai]
- Sirikun, S. (2000). *The use of the Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) strategy to develop students' English writing competence*. (The Master of Education's Thesis), Mahasarakham University, Mahasarakham, [in Thai]
- Suwannasom, T. (2001). *A study on using restructuring strategies and abilities in English language expository writing of undergraduate English majors, Naresuan University*. (The Master of Education's Thesis) . Chulalongkorn University, Bangkok. [in Thai]
- Suwanno, B., Sriwan, P., Promchat, P., Dechawong, P., Dechawong, U., & Syananondh, K. (2004). *A study of English vocabulary learning strategies of Muttayomsuksa Three in Chaehomwittaya school of Lampang educational service area 3 office*. (The Master of Art's Thesis). Naresuan University, Phitsanulok. [in Thai]